

Dölyf, dölyf és dölyf

VISSZHANG - LX. évfolyam, 23. szám, 2016. június 10.

Aki érdeklődik a politika iránt, és figyeli a történéseket, manapság igazán nem unatkozhat. Az ember azt gondolja, hogy az ország legmagasabb szintű vezetői százszor is meggondolják, milyen kijelentéseket tesznek az ország állapotáról, a lehetőségekről, a jövő kilátásairól. Azon senki nem csodálkozhat, hogy ezek a gyors analízisek a realisnál pozitívabbak, és túlzásokat is tartalmaznak. A szépített helyzetjelentéssel azonban csak az erősen elkötelezetteket lehet elkábítani. Miniszterelnökünk igazán nem tartozik a ritkán megszólalók közé: alig van olyan nap, hogy ne mondana a köz véleményét érdeklő és az ország közeli vagy távoli jövőjét, életünket érintő kijelentéseket. Tapasztalatom szerint ebben messze nagyobb aktivitást mutat, mint számos más ország vezetője.

Nincs nagy szerencséje a hozzá közel álló barátokkal. Sokan már nem emlékeznek, hogy a '98-2002-es időszakban koalícióban kormányoztak Torgyán Józseffel és Dávid Ibolyával. Miután Dávid Ibolyáék nem voltak hajlandók elfogadni az „*egy a zászló, egy a tábor*” programot, más szavakkal: nem kívántak betömörülni a Fideszbe, a 2002-es választás elvesztése után – különböző szinteken – elindult ellenük a megsemmisítő csatározás. A Dávid Ibolya és Herényi Károly elleni nevetséges per még a mai napig (!) sem zárult le teljesen.

Azt a legvadabb álmainkban sem gondoltuk, hogy valamikor, éppen Orbán kormányzásának csúcspontján (?) kitör az Orbán-Simicska-háború”. Tartok attól, hogy ennek kárát nem a harcoló felek, hanem áttételesen az ország sínyli meg. Hogy mi készítette Simicskát annak az emlékezetes durva jelzőnek a kijelentésére, csak a legbennfentesebbek tudják: aligha néhány forintról, inkább százmilliárdokról lehet szó. Ennek egy részét bizony az adófizetők fedezik, gondoljunk csak az új kormánycsatornára és az új napilapra. Őszintén szólva nem tudom, hogy egy miniszterelnök-pártelnöknek mindenképpen szüksége van-e egy tetszés szerint „mozgatható” multimilliárdos kapcsolatra: mindenesetre – csodák csodája – az ismeretlenség homályából pillanatok alatt felnőtt szülőfaluja közelében egy új pénzügyi zseni, gazdasági hatalom, a Mészáros klán. Mészáros úr nyugodt, békés arcát szemlélgetve nem valószínű, hogy valaha is Orbán Viktor ellen nyilatkozzon, és olyan jelzőket használjon, mint elődje.

Közbevetőleg, érdekességgént említem, hogy amikor a Fidesz a „kispártiságból” felfelé törekedett, vagy később, amikor elveszítette a választást 2002-ben, nem ezeknek a személyeknek a segítségét, hanem a konzervatív, alkotó értelmiség támogatását kérte. Az már más kérdés, hogy ebből az elkötelezett rétegből hányan kockáztatták meg, hogy kiálljanak értük: a nagy többség csupán a háttérből figyelte az eseményeket, biztatva a bátrakat és megvárva a győzelmet. A Fidesz akkor megfélemlített támogatói védelméről, és különleges „háláját” jelzi, hogy odadobta az értük tevékenykedőket szélsőjobbos újságíróinak: nevetséges pereket akasztva – jutalomként – támogatói nyakába, amelyeket mind elveszítettek. A bocsánatkérés természetesen elmaradt.

Számos vonatkozásban más volt a kapcsolat Schmitt Pállal, a megválasztott köztársasági elnökkel. Orbán Viktor az utolsó pillanatig kiállt mellette, még akkor is, amikor már a sajtó zengett a lemondását követelő nyilatkozatoktól. Jómagam is tisztelem Schmitt Pálban az olimpiai bajnokot, annál kevésbé a doktori értekezése körüli manipulációt, ami egyértelműen alkalmatlanná tette az erkölcsi példaképet megtestesítő köztársasági elnöki posztra. Meglehetősen érzékenyen érintett sokakat annak idején ez az ügy, mivel úgy láttuk, sem benne, sem patronálójában nem tudatosodott, hogy az egész afférral, saját magukon kívül, az országra hoznak szegyet. A közvélemény és a jó ízlés végül is győzedelmeskedett. Hogy miért kell a miniszterelnöknek nevezetes eseményeken a lemondott elnökkel még most is tüntetően díszlegnie, azt

nem értem, hiszen annyi olimpiai bajnokunk van, más kiválóságokról nem is beszélve.

Tartok attól, hogy bár a miniszterelnök teljes bizalmáról biztosította Matolcsy Györgyöt, az MNB elnökét, kijelentvén, hogy az *„égnek és földnek össze kell szakadnia”*, hogy bizalma meginogjon benne, a bíróságok döntése folytán az MNB sajátos gazdálkodásáról folyamatosan napvilágra kerülő információk hatására talán módosul véleménye, hiszen ezek aligha növelik az MNB és a kormány hazai és nemzetközi tekintélyét. Hogy mi mindenre költött ez a kiváló intézmény és szerencsére csupán 100 (!) unokatestvérrel megáldott elnöke, azt felsorolni is nehéz. Érthetetlen: hogyan engedhette meg ez a nemzeti elkötelezettségét hangsúlyozó kormány az MNB titkolózását, különleges költekezését, amikor számos területen elképesztő hiányosságok vannak? Amikor a pedagógusok, az egészségügyi dolgozók folyamatosan harcolnak a jobb élet- és munkakörülményekért? Hogyan tekintett el a keresztény elkötelezettséggel dicsekvő kormány és az MNB a devizahitelek megsegítésétől a megtakarított 280 milliárdjából? Miféle lelketlenség, önzés, embertelenség bújik meg e kijelentés mögött?

Értelmetlen, hogyan támogathatja ország-világ előtt a miniszterelnök ezt a fontos tisztséget betöltő munkatársát, aki kézzel-lábbal tiltakozott az ellen, hogy az MNB és alapítványai gazdálkodásának részleteit feltárják. Azt, aki titokban akarta tartani milliárdos luxusvásárlásait, úgy kezelve az MNB megtakarításait, mintha a sajátjai lennének. Az MNB számára bizonyára sokkolóan hatott a bíróságok döntése, mely szerint azt alapítványokba fektetett összegek közpénznek tekintendők. Tartok attól, hogy ez a különleges gazdálkodás, az *„érdemesek”* közötti osztogatás nem fog nagy sikert aratni az unió országai között sem. Ennek fonákságát – bízom benne – a miniszterelnök is be fogja látni, és végül maga kényszerül javasolni az MNB elnökének lemondását.

Matolcsy György a kritikákat három szóval jellemezte: blöff, blöff és blöff. Kijelentéseit én is három szóval illetem: dölyf, dölyf és dölyf.

(A szerző akadémikus, a Nemzeti Kör tagja)